



"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: צינקר	שם פרטי: רינה
--------------------	------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

שם משפחה איתו נולדת: שטיר		בלועזית Stier (בנוסף sant)	
שם פרטי איתו נולדת: רנה		בלועזית Rene	
עיר לידה: ברשד		בלועזית Bershad	
שם פרטי ושם משפחה של האב: זיגפריד שטיר (סנט)		שם פרטי ושם נעורים של האם: גוסטה הוכשטט	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה:		ארץ המגורים:	
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)		מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ)		ברשד, אוקראינה	
במידה והיית בגטו, ציין את שמו ברשד		בלועזית Bershad	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי: Bershad		תאריך השחרור: מרץ 1944	
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור צ'רנוביץ	
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממתי עד מתי		שנת עליה: 1963	
		במידה ועלית באנייה, ציין את שמה אדנה (יצאה מנאפולי)	



קורותיך לפני המלחמה

הוריי היו ממש זוג צעיר. אמא שלי עבדה בחנות אופטיקה בצ'רנוביץ הרבה מאוד שנים. אבא שלי אחר כך גם התחיל שם לעזור. אבא שלי גם היה בברלין סוכן מכירות. כשהיטלר עלה לשלטון קודם כל הוא נתן הוראה שכל היהודים הלא אזרחים גרמנים יעזבו תוך 48 שעות את גרמניה, זה היה ב'33/34, אז אבא שלי עזב את הכל שם ואז הכיר את אמא שלי והתחתנו. ההורים שלי עמדו לפתוח גם הם חנות אופטיקה. אמא שלי עבדה הרבה שנים בבליץ, חנות אופטיקה ידועה. כמובן שהכל הלך. היו להם חיים חברתיים, הם היו שם עוד לפני שהכירו אחד את השני. היה מועדון הזמיר, שאפילו יוזף שמידט שר שם, שזה היה גם זמר שהרגו במלחמה. היו להם חיים מאוד טובים. צ'רנוביץ נחשבה לנקודה מאוד תרבותית של היהודים והם חיו טוב. לאבא שלי היה אח שהייתה לו מרפאה בהרים ברוסטוקי, היו חיים טובים.

קורותיך בזמן המלחמה

הרבה אני לא יודעת כי נולדתי לקראת סוף המלחמה, מה שאני יודעת זה מהסיפורים של ההורים שלי. ההורים שלי הגיעו לברשד בסוף '41, תחילת '42, הגיעו עם המשפחה עם תינוקת שכעבור כמה חודשים נפטרה שם. אבי היה מאוד חולה ומחוסר הכרה. כשהוא התעורר מהטיפוס, שכולם היו חולים בטיפוס, הוא דבר ראשון שאל איפה הילדה. היו צריכים לספר לו שהילדה איננה. כעבור 3 שנים אני נולדתי ממש בהפתעה. הצליחו להוציא אותי משם חיה, כשהייתי רק בת כמה שבועות. הגענו לצ'רנוביץ, שהיינו שנתיים. בינתיים את אבא לקחו לעבודת כפייה לאורל. שנה הוא לא היה בבית, הוא הצליח לחזור ואז ברחנו. נסענו לרומניה, איפה שגדלתי. במחנה שם הרבה מאוד מהמשפחה נפטרו. גיס צעיר בן 42, סבתא שלי רבקה בת 58 והתינוקת. זה מהמשפחה הקרובה מאוד, חוץ מיתר האנשים. המשפחה של בעלי היו במוגילב, שם היו כמה מקרים טראגיים ביותר שנפטרו ילד בן 14 ממחלה קשה שם ועוד מישהי בשם קלרה בנדיט, בת דודה של בעלי. היא היתה נערה בת 20-21 שנפטרה עקב דלקת ריאות. אי אפשר היה להציל שם אנשים כמעט. באמת מי שחי זה רק דרך נס. כל כך הרבה טרגדיות התרחשו שם, כל כך הרבה אנשים מתו ופשוט שמו אותם על עגלות, אף אחד לא יודע איפה קברו אותם. עשיתי טיול לשם בעקבות יהודי בוקובינה. היה מאוד מרגש להיות שם. במוגילב כל כך הרבה לא חזרו, מי שהצליח לחזור עם הילד חי זה היה דבר גדול. אני זוכרת שאמא שלי כל הזמן היתה מדגישה שהם כל כך היו רעבים כל הזמן. כל כך רעבנו. אנשים מתו כמו זבובים, אני רוצה שידעו גם על טרנסיסטריה, שידעו על יהודי בוקובינה.



קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

גדלתי בעיר קטנה, היינו ברדאוץ, זו עיר קטנה בצפון רומניה. הייתי ילדה מאוד רגילה, הלכתי לבית ספר, אחרי בית ספר נסעתי לעיר יותר גדולה והייתי באוניברסיטה שנה, ואחר כך קיבלנו אישור לעלות ארצה. אצלי בבית דיברו הרבה על מה שעבר עליהם ואיך הם ניצלו, איך אבא שלי היה מתחבא שלא יתפסו אותו לעבודה וכל מיני סיפורים ששמעתי מאז שהתחלתי להבין, שמעתי סיפורים על לאגרא. איך חיו בצ'רנוביץ ואיך היה בלאגרא. זה לא היה כזה מהנה לילד אבל זה מה שהיה.

חיכינו איזה שבועיים בנאפולי לאנייה הזו. במשך השבועיים האלה הסבירו לנו מה יש בארץ וזה היה נשמע לי קצת מצחיק, לא ידעתי בדיוק למה לצפות. לא כל כך רציתי לבוא אבל לא הייתה לי ברירה, אבא שלי מאוד רצה להגיע לאחיו שהיה בארץ. זה היה מאוד קשה להיות עולה חדש.

חיך בארץ

בארץ כמו לכל עולה חדש היה קשה. באתי עם הורים מבוגרים, לא המשכתי ללמוד, עבדתי. למדתי בקיבוץ חצי שנה באולפן ועבדתי. זמן קצר אחר כך הכרתי את בעלי והתחתנתי. זה היה מסלול די נורמלי בזמנו. מיד היו לי ילדים, לא התעסקתי במשהו אחר חוץ ממשפחה וילדים. כשהם גדלו חזרתי קצת ללמוד. עשיתי קורס למזכירה רפואית, עבדתי 18 שנים בבית חולים בני ציון כמזכירה רפואית והחיים השתנו מאוד. כשהילדים שלי הלכו לצבא הרגשתי שאני צריכה לעשות עוד משהו. הנכדים שלי הלכו לצבא, אני מרגישה לפחות כמו כל הצברים. יש לי 7 נכדים מקסימים.

מה שאני עוד רוצה לציין ששני הנכדים הגדולים שלי היו במסע לפולין והנכדה שלי אפילו קראה שמות מהמשפחה, שאני נתתי לה, את הסבתא, את קלרה שנפטרה בגיל כל כך צעיר וזה דבר מאוד חשוב שידעו מה היה. אני משוכנעת היום שדבר כזה לא יכול לקרות לנו עוד פעם, אני חושבת שלמדנו את הלקח הזה. אני לא מצפה מהעולם, הוא נשאר כמו שהיה, אבל אנחנו לא ניתן שזה יקרה לנו שוב.

מראיינת: ניצן סדלר, חיפה, אוגוסט 2015.